

Moira werd ernstig ziek toen ze dertien was. Haar koorts was hoog... bijna onnatuurlijk hoog... en de dokter zag het somber in.

Maar de dag erna was ze wonder boven wonder weer beter. Beter dan ooit. **Kerngezond.**

Ze trouwde jaren later, werd lerares op een school en kreeg drie kinderen. Twee jongens genaamd Callum en Dean en een meisje genaamd Abigail.

Zij kregen op hun beurt weer acht kinderen en tot Moira's grote vreugde kwam de hele familie eens per jaar bij elkaar.

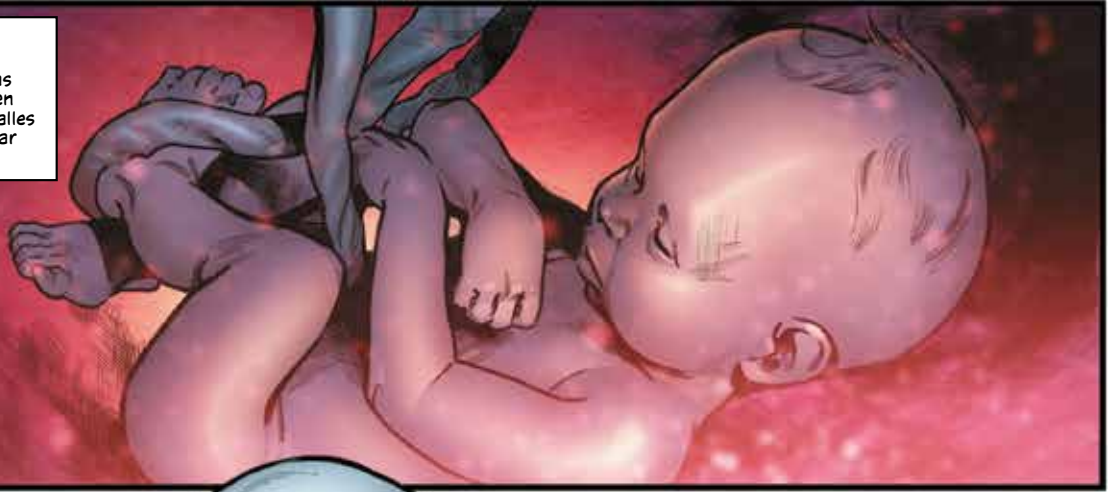

Moira stierf uiteindelijk toen ze vierenzeventig was. Ze overleed vredig in haar slaap.

Een goed leven. Een **mensenleven.**

Het was tamelijk voor-
spelbaar, aangenaam
en **verre** van buiten-
gewoon.

Moira's tweede leven begon in de baarmoeder. Ze was **volledig** bewust en kon zich dus nog alles herinneren van haar **vorige** leven.

Je zou denken dat ontwaken en opgesloten zitten in de baarmoeder je haast wel tot waanzin moet drijven...

...maar weet je... blijkbaar beschik je als ongeboren baby over een soort ingebakken gelukzaligheid... een embryonaal anti-psychofium.

Ik was nooit zo gelukkig als toen. Want je moeder is **veilig**. Je moeder is je **thuis**.

Het is de wereld **daarbuiten** die je tot waanzin drijft.

Kort na haar geboorte dachten Moira's ouders dat ze hoogbegaafd was... en dat was ze ook, maar dan wel op een andere manier.

Het was niet bijzonder dat Moira zo vroeg kon lopen, praten en lezen. Ze **wist** het allemaal al... het was kennis waarmee ze was geboren.

Nee, Moira was bijzonder omdat ze iets **nieuws** was. En op dat moment wisten maar weinig mensen ter wereld **wat** het was... en zij zelf ook niet.

Ze besepte het zelf niet, maar Moira was een **mutant**.